

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. Варна, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разглежда докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20243110200262 по описа за 2024 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на И. З. З. , с ЕГН *****, депозирана чрез процесуален представител –адв.Т.Н.-С. от ВАК срещу Наказателно постановление №03-2300669/16.08.2023 год. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” –гр.Варна, с което за нарушение на чл.12, ал.2 от Наредба №2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /обн.ДВ бр.37/2004г./, на основание чл.416, ал.1 вр.чл.413, ал.1 от КТ на З. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 500 лв.

В жалбата се моли за отмяна на НП, като се твърди, че то е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, като се излагат пространни аргументи за това. Сочи се, че съгласно разпоредбите на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, мястото на извършване на деянието представлява задължителен елемент при описание на същото и посочването на различно място е нарушение на императивните разпоредби. На следващо място се сочи, че в нарушение на процесуалните правила административно наказващият орган не е изследвал до край фактическата обстановка и не е установил кой реално е извършител на процесното нарушение - възложителят, изписан в информационната

табела на място в строителния обект или трето лице - Изпълнител, не е изследвал дали И. З. е единствен възложител на обекта, не е поискал и допълнителни писмени документи във връзка с това - Нотариален акт за учредяване прав на строеж, Договор за СМР или друго. Излагат се и съждение за приложимост на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована се се представлява от процесуален представител -адв.Н.-С., която поддържа жалбата на изложените в нея съображения.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание се представлява от ю.к.Асенова, която оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност относно претендирания адвокатски хонорар.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 12.05.2023 г. служители при Дирекция „Инспекция по труда“ - Варна , сред които и св.Н.И., извършили проверка на строителен обект „многофамилна жилищна сграда“, находящ се в ПИ 10135.2575.1277, гр. Варна, ул. „Св. Теодор Стратилат“ 7 . В момента на проверката се извършвали строително- монтажни работи в обекта. Било констатирано, че на обекта е поставена информационна табела, съдържаща указания за строежа, както и възложител физическото лице И. З. З.. Информационната табела съдържала данни и за строителя : „Виница СТС“ ООД. В обекта били установени работници, извършващи строително- монтажни работи, полагащи труд за „Строй мар инвест“ ЕООД.

В хода на проверката, от изисканите документи, в това число и договор за извършване на строително-монтажни работи , било установено, че изпълнител на обекта е „Строй мар инвест“ ЕООД, а възложители са И. З. З. и „Виница СТС“ ООД. Разрешение за строеж било издадено в полза на възз.З..

С оглед изисканите документи относно строителството в обекта и извършена проверка, служителите на ДИТ-Варна преценили, че възз. в качеството на възложител не е изпълнило задължението си преди започване на СМР да уведоми за открИ.е на строителната площадка като изпрати копие от съдържанието на информационната табела за този обект в съответното поделение на ИА"ГИТ". Съдържанието на информационна табела за обекта не постъпила и не била регистрирана в ДИТ- Варна и до приключване на документалната проверка в случая.

Прието било, че нарушението е извършено на 12.05.2023 г. в гр.Варна, на ул.

„Христо Самсаров“ 2а-адреса на Дирекция „ИТ“-Варна

При така установените факти, свид. И. изпратил покана до възз. за съставяне на АУАН. Същата била връчена на 5.07.23г. на З., с указание, че следва да се яви за съставяне на АУАН на 13.07.23г. Тъй като възз. не се явил за съставяне на АУАН, на основание чл.40, ал.2 от ЗАНН, на 14.07.23г. св.И. съставил срещу него АУАН за нарушение на чл. 12, ал.2 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Актът бил изпратен за връчване на възз., като по делото отсъстват доказателства дали и кога е връчен същият.

Въз основа на акта, без изследване на обстоятелството дали и кога той е връчен на възз., АНО издал обжалваното НП, с което на основание чл. 413 ал.2 от КТ е ангажирана административно-наказателната отговорност на въззивника като му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 1 500 лева.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни и писмени доказателства , а именно свидетелски показания, писмените материали - преписката по АНП, вкл.АУАН, разрешение за строеж, договор за строителство и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Съдът кредитира и показанията на актосъставителя св.Н.И., тъй като същите са последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с писмените доказателства по делото.

Съдът изцяло кредитира писмените материали, съдържащи се в АНП и приобщени към доказателства по делото, както и тези събрани в хода на съдебното следствие.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбите на чл.416 ал.1 и 2 от КТ и приложената по делото заповед № 3-0864/17.10.2023 г. на Изпълнителния директор на ИА"ГИТ" , АУАН и НП са издадени от компетентни органи.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

Въпреки горното, съдът намира, че в хода на АНП са допуснати съществени процесуални нарушения.

в хода на АНП са допуснати съществени процесуални нарушения.

В хода на АНП е нарушена процедурата по връчване на АУАН, поради което е ограничено правото на защита посредством нарушеното право на участие в АНП на санкционираното лице. От приложените по АНП доказателства, отсъстват такива, че АУАН е връчен на възз. Разпоредбата на [чл. 416, ал.3 от КТ](#), предвижда редът за връчване на АУАН. Тази разпоредба е специална по отношение на аналогичната обща разпоредба на ЗАНН, поради което приложима е първата. Разпоредбата предвижда, че актът за установяване на административно нарушение се връчва на нарушителя лично срещу подпис, а при невъзможност да му се връчи се изпраща по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка. Ако лицето не бъде намерено на постоянния му адрес или по месторабота, връчването се извършва чрез поставяне на съобщение за съставянето на акта, подлежащ на връчване, на таблото за обявления и в интернет страницата на съответния орган по чл. 399, 400 и 401. Специалният ред за връчване на АУАН по [чл. 416, ал. 3 от КТ](#) предполага връчване по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка само и единствено при невъзможност за лично връчване на нарушителя срещу подпис. Разписана е процедура и ако лицето не бъде намерено на постоянния му адрес или по месторабота- връчването се извършва чрез поставяне на съобщение за съставянето на акта, подлежащ на връчване, на таблото за обявления и в интернет страницата на съответния орган по чл. 399, 400 и 401. Използването на последния способ е възможно само при кумулативно наличие и на двете предпоставки- невъзможност за лично връчване на представител на нарушителя и при ненамиране на адреса на управление. В случая по АНП не са приложени каквито и да било доказателства, че възз. е бил търсен, призоваван и прочие за връчване на АУАН. Не са представени доказателства и че актът е изпратен по пощата за връчване, че лицето не е намерено на посочения адрес. По АНП фигурира писмо до възз. в този смисъл, но липсват доказателства това писмо да е изпратено до него. Липсват доказателства и за предприеме връчване на АУАН чрез поставяне на съобщение за съставянето на акта, подлежащ на връчване, на таблото за обявления. Предвиденото задължение за контролните органи за предявяване и връчване на АУАН представлява гаранция за лицата, срещу които е повдигнато административно обвинение, че ще им бъде осигурена възможността да упражнят в пълен обем правото си на защита. Като не е предприел действия по връчване на АУАН, актосъставителят е опорочил цялото АНП. Преди издаване на наказателното постановление, наказващият орган не е съобразил и приложил разпоредбата на [чл. 52, ал.2 от ЗАНН](#) и вместо да върне преписката на актосъставителя, е пристъпил към постановяване на своя краен акт. При това положение е допуснато съществено нарушение на процесуалните превила, довело до съществено накърняване на правото на защита на санкционираното лице, като

същото е било лишено от възможността да разбере фактическия състав на обвинението, което му се повдига и да организира адекватно защитата си. Всъщност първият момент, от който наказаният субект участва в производството е в неговата съдебна фаза. АНО е нарушил правото му на участие, респективно правото му на защита в досъдебната фаза на процеса, като никога не е било спорно в теорията и съдебната практика, че горното съставлява съществено процесуално нарушение, влечащо след себе си незаконосъобразност на НП. В този смисъл неоснователно е твърдението на представителя на наказващия орган относно липсата на процесуални нарушения при издаването на НП.

Предвид горното, обжалваното наказателното постановление следва да бъде отменено с оглед допуснатите съществени процесуални нарушения, неотстраними в съдебната фаза на процеса.

На следващо място, съгласно разпоредбите на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, както в АУАН, така и в НП следва да се съдържа пълно, точно и ясно описание на нарушението и да са посочени конкретните обстоятелства, при които същото е извършено, като изрично следва да се посочат датата и мястото на извършване на нарушението. В този смисъл, в обстоятелствената част на НП следва да са посочени всички факти, касаещи съставомерните признаци на нарушението. В АУАН и НП липсват каквито и да било факти, от които да е видно защо е прието, че възз. е осъществило нарушение на чл. 12, ал.2 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Липсват факти, какви действия е следвало да извърши или какви бездействия е дължал наказания субект именно на датата на проверката. В НП съществува само един правен извод, че възз. като възложител преди започване на СМР в строителния обект не е уведомил Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ ДИТ-Варна" за откр.е на строителната площадка. Липсата на пълно, точно и ясно описание на обстоятелствата при които е извършено нарушението е от значение за гарантиране правото на защита на обвинения правен субект. Недопустимо е съставомерни обстоятелства да се установяват по тълкувателен път от материалите по АНП и от събраните в хода на съдебното следствие гласни. Липсата на факти, касаещи съставомерни признаци на нарушението от една страна съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, които лишават нарушителя от възможност да разбере в извършването на какво нарушение е обвинен и по този начин адекватно да организира защитата си, а от друга страна лишава и съда от възможността да прецени има ли извършено нарушение, правилно ли е било квалифицирано същото и правилно ли е бил приложен материалния закон.

Отделно от това, в двата акта съществуват неясноти и противоречия. Въззивникът

е наказан за нарушение на разпоредбата на чл. 12, ал.2 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.. Съгласно последната разпоредба **възложителят** или упълномощеното от него лице предварително изготвя и предава на строителя информационна табела за строежа съгласно чл. 13 при: 1. планирана продължителност на работите, по-голяма от 30 работни дни, и възможност за работа на повече от 20 работещи едновременно; 2. планиран обем работа за повече от 500 човекодни. По делото не са представени доказателства, от които да се установи какъв е планирания обем работа или каква е планираната продължителност на работите което обуславя невъзможността да се направи преценката за това изпълнени ли са условията на чл. 12, ал. 1, т. 1 или т. 2 от Наредба № 2/2004 г., при наличието на които се поражда задължението по чл. 12, ал. 2 от същата наредба. По АНП е приложен договор за строително-монтажни работи, който не изяснява тези обстоятелства. Посочената неяснота относно релевантните факти е пречка да се установи дали е противоправно поведение от страна на санкционираното лице вследствие неизпълнението на предписанието на цитираната като нарушена разпоредба

Съгласно чл.12, ал.2 от наредбата, **възложителят** или упълномощеното от него лице преди започване на СМР уведомява за открИ.ето на строителната площадка съответното поделение на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" и на Дирекцията за национален строителен контрол, като изпраща копие от съдържанието на информационната табела. В НП не са изложени факти кога са започнали СМР, а както бе посочено по-горе съставомерни факти не могат да се извличат от съдържанието на АНП. По преписката не са налични доказателства относно датата, на която е открита строителната площадка, съотв. са започнали строително-монтажните дейности, която е определяща за преклудиране на възможността своевременно да се изпълни задължението по чл. 12 ал.2 от Наредбата и индивидуализираща в този смисъл датата на извършеното нарушение. В крайна сметка не става ясно защо е прието, че нарушението е извършено на 12.05.23г.-датата на която е извършена проверката в обекта.

Отделно от това съдът намира, че неправилно е приложен и материалния закон. **Възложител**, съгласно §1,т.1 от ДР на Наредбата е всяко ФЛ или ЮЛ, за което се изготвя и изпълнява инвестиционен проект и има качеството на възложител по смисъла на ЗУТ. А съгласно чл.161 от същия закон, възложител е собственика на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон. Възложителят или упълномощено от него лице осигурява всичко необходимо за започване на строителството. Видно е, че закона определя възложителя като лице, различно от изпълнителя на строежа/строителя/. Именно строителят е лицето, определено в ЗУТ, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение-§1,т.2 от ДР на

Наредбата- т.е. това е лицето, което се явява работодател. В конкретния случай това е "Строй Мар Инвест"ЕООД, видно от Договора за строеж. Т.е. възложителят и работодателят не са един и същ правен субект, притежаващ и двете качества, а това води до неправилното определяне на субекта, чиято административна отговорност следва да бъде ангажирана.

Видно от приобщените по делото писмени доказателства, дружеството-жалбоподател притежава качеството възложител по смисъла на цитираните подзаконовни разпоредби, който факт не се оспорва и от въззивника. Именно възложителят е посочен като субект на нарушението съгласно нормата на чл. 12 ал.2 от Наредбата. Санкционната норма на разпоредбата на чл. 413 ал.2 от КТ, обаче, предвижда различен субект на нарушението, а именно - работодател. Относно дефиницията на понятието "работодател", съдът съобрази различните по обхват действащи едновременно в правния мир легални определения, едното от които в ЗБУТ, а другото в КТ и след като констатира, че Наредба № 2 за минимални изисквания за здравословни и безопасни изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи е издадена съгласно § 3 от ПЗР на същата на основание чл. 276, ал. 1 от Кодекса на труда, съдът намира че относимото към спора е легално определение на понятието "работодател" в ДР на КТ. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на КТ "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. " При съобразяването на цитираното определение се констатира, че в НП не са изложени конкретни факти, от които да бъде изведен извод за качеството "работодател" прието от АНО по отношение на въззивника, като не са представени и доказателства обосноваващи този извод на АНО. Очертаната регламентация на понятието включва правилото субектът да може да възлага работа и да носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание. В конкретният случай жалбоподателят от тази гледна точка не отговаря на изискванията за работодател, по причина на това, че липсват доказателства той да е наел самостоятелно по трудово правоотношение работниците, извършващи строителните и монтажни работи на обекта, не им е възложил работа и не носи отговорност за организационно и икономически обособено образувание. На тези характеристики отговаря изпълнителят на строителния обект и изпълнител по договора - "Строй Мар Инвест"ЕООД. Административно-наказателната отговорност на жалбоподателя за конкретното нарушение би могла да бъде ангажирана единствено в хипотезата на чл.163а, ал.5 ЗУТ, когато освен възложител е и на строител на обекта,

която хипотеза в случая не е налице

Поради изложеното, съдът намира, че НП се явява необосновано и незаконосъобразно доколкото не е осъществена хипотезата предвидена в санкционната норма на чл. 413 ал.2 от НК поради липсата в случая на особеното качество, което се изисква да е характерно за нарушителя, съгласно цитираната норма. В този мисъл е Решение №2065828.02.24г., постановено по КАНД №2765/23г. на АдмС-Варна.

Предвид горното, обжалваното наказателното постановление следва да бъде отменено и с оглед неправилно приложение на материалния закон.

Относно искането на страните за присъждане на разноски.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело не се дължи.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

В контекста на приложението на цитираните по-горе разпоредби към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на съдебни разноски съставляващи адвокатско възнаграждение в пълен размер, като следва да се обсъди въпросът за тяхната прекомерност, тъй като е налице възражение от насрещната страна. От съдържанието на приложения по делото пълномощно, се установява, че жалбоподателят е възложил на адв.Николова-Стоянова оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред съда по обжалване на процесното НП. Видно от съдържанието на договора за правна защита и съдействие уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 450 лева и същото е заплатено в брой т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на Д"ИТ"-Варна и съдът дължи произнасяне по този въпрос. Минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в редакцията ѝ от ДВ бр. 88 от 2022 г., когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата /Изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г., изм. - ДВ, бр. 88 от 2022 г./ за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес от 1000 до 10 000 лв. възнаграждението е 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. В случая е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 450 лв. Съдът намира, че в случая договореният адвокатски хонорар в размер на 4500 лева е съобразен с горепосочената разпоредба, затова дължимото адвокатско възнаграждение се определя на 450 лева. Поради това и Дирекция „Инспекция по труда“-Варна следва да заплати на възз. **И. З. З. , с ЕГН ******* сумата от 450, 00 лв. , представляваща съдебни разноски по настоящото АНД.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.3, т.1 и т.2 вр. чл.63, ал.2, т.1 вр.1 и

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №03-2300669/16.08.2023 год. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” –гр.Варна, с което на И. З. З. , с ЕГН ***** за нарушение на чл.12, ал.2 от Наредба №2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /обн.ДВ бр.37/2004г./, на основание чл.416, ал.1 вр.чл.413, ал.1 от КТ на З. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 500 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда”-Варна да заплати на И. З. З. , с ЕГН ***** сумата от 450, 00 /четиристотин и петдесет/ лева , представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение по АНД №262/2024г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____